

SOO CHO QUARTET**Little Prince****Challenge**

Bekijk het Soo Cho Quartet; klik hier:

<http://bit.ly/bAdOpE>

BARANÁ QUINTET**Şarap (Wine)****Baykuş**

Bekijk het Baraná Quintet hier:

<http://bit.ly/9QAIfA>

VERVOLG CD-RECENSIES

Natuurlijk moet een musicus beoordeeld worden op zijn, of in dit geval haar, artistieke prestaties. Als je de debuut-cd ('Prayer') van de Koreaanse pianiste Soo Cho vergelijkt met haar nieuwste ('Little Prince'), blijken haar capaciteiten duidelijk gegroeid zijn. Haar muziek heeft meer diepgang. Dat is ook te zien aan de foto's. Keek ze op de hoesfoto's van 'Prayer' ingetogen en misschien zelfs een beetje angstig om zich heen, nu is ze zelfverzekerd en gelukkig. Alsof ze haar plekje in de westerse wereld heeft gevonden.

Er zijn een paar overeenkomsten met haar debuutalbum. De instrumentatie is gelijk, met Angelo Verploegen op bugel in een prachtige hoofdrol. Voor het ritmische deel van het kwartet zorgen dit keer Sven Happel op bas en Yonga Sun op drums. Ook nu weer is alle muziek van de cd van Soo Cho zelf en ze schrijft in het cd-boekje over elk stuk welke emoties haar tot het componeren van de tracks hebben gebracht. 'Shade' heeft een wat sombere inslag, maar is toch mijn favoriet. Cho over het nummer: "Als de zon is verdwenen is de schaduw een koele, donkere plek, waaruit we weg willen". Voor een groot deel speelt ze deze compositie zonder Verploegen en juist in die passages treden haar vaardigheden wat meer op de voorgrond. De aandacht die Verploegen krijgt is zeer verdiend. Fluweelzacht en bescheiden leidt hij de luisteraar door de composities. Hij wil niet imponeren, maar speelt elke noot alleen wanneer die noot echt nodig is. Soo Cho kan prachtig verwijzen naar klassieke muziek. Maar het zou goed zijn als ze achter de comfortabele schouders van Angelo Verploegen vandaan zou komen en een solo-cd zou maken. Ze kan het.

Peter J. Kortens

Het Nederlands-Turkse trio Baraná is met de komst van bassist Meinrad Kneer en drummer Sebastian Demydczuk uitgebreid tot een kwintet. Met 'Şarap' leveren ze hun debuut in deze bezetting af. De hoofdmoot van de cd wordt gevormd door teksten van de elfde-eeuwse Perzische dichter Omar Khayam, gezongen door multi-instrumentalist Behsat Üvez (die snaarinstrumenten als de baglama en de ud bespeelt). Ze geven het album een enorme diepgang mee, zonder te vervallen in pretenties. Zoals de titel al suggereert, gaan de liederen over wijn, als genotsmiddel, maar ook als vluchtweg voor wie het leven moeilijk is. Dat begint al met de weemoedige opener, 'Hayyam Peşrev', met een dito altklarinet solo van Steven Kamperman. Maar de plaat kent ook vrolijke, dansante nummers, zoals de springerige 'Dionysos İçin Dans' of het opzweepende 'Sen Ben'. Zelfs in dit soort speelse of opwindende stukken blijft er altijd een tweede laag hoorbaar, en daarin ligt de kracht van Baraná. Het fraaist uitgewerkt in één compositie wordt dat in 'Üçüncü Bardak', dat melancholiek opent, met het verstilde snarenspeel van Üvez en de jankende altklarinet van Kamperman, maar langzaam wordt er naar een onontkoombare, wilde dans toegewerkt. De groep is in balans, met de hartslag van Kneers contrabas, het precieze slagwerk van Demydczuk en de orkestrale klanken van de accordeon van Bart Lelivelt. Üvez en Kamperman schreven het repertoire, en daarin slaan ze een brug tussen compositie en improvisatie, tussen Turkije en Nederland. Wat je ook mag vinden van het debat over de multiculturele samenleving, als het zo uitpakt als in de muziek van Baraná kan Geert Wilders wel inpakken.

Herman te Loo